A°. 1842. № 96.

DONDERDAG, 1 DECEMBER.

JE MAINTIENDRAI.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 29 November 1842.

Van wege den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

1. Aan den Slaaf *Abraham Felix;* aankomende C. KERSTEN & Co., en aan de Slaven *Hendrik, Venus* en hare Dochter *Finette;* bekend ten name van het *Missions Etab issement der Evangelische Broeder Gemeente.* — En
2. Aan de Slavin *Leentje;* en hare Kinderen *Ary* en *Henriette;* afkomstig van den Boedel H. BARKHUIZEN; — en dat gemelde gemanumitteerden voortaan zullen heeten:

1. ABRAHAM FELIX ENGELHARDT. HENDRIK JAN CASAR. PETRONEELA VENUS THOMAS. FINETTE THOMAS. — En
2. LEENTJE WOLFF. HENRIQUES CAREL WOLFF. HENRIETTE FRANCINA CATHARINA WOLFF.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

ADVERTENTIEN.

Tot informatie van belanghebbenden is dienende, dat de Boedel - beschrijving van de *solvente* Boedels LAMBERTUS RUIJGERS, ANNA CATHARINA MULLER Wed. P. MEIJNE en NICOLAAS PETRUS MATTHIJS, alsmede de Rekening en Verantwoording, benevens de daarop geformeerde belance van de *insolvente* Boedels VOLKERT VAN HALM Jacobzoon en JOHAN GODFRIED KRIEGER, gedurende den tijd van *drie* weken, ter Secretarij van het Commissariaat voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, ter *visie* liggen, met inthimatie voor zoo ver laatstgemelde Boedels aangaat, om, wanneer de Crediteuren eenige aanmerkingen, hetzij op de gegrondheid, of de hoegrootheid der daarbij voorkomende schuldvorderingen, hetzij op de rangschikking der Crediteuren, of eenige remarques of zoogenaamde debatten op de Rekening en Verantwoording mogten hebben, daarvan binnen den tijd van *drie* weken, na de dag waarop de bevoegdheid om van deze stukken *visie* te nemen, is geëxpireerd bij eenig behoorlijk schriftuur aan Commissarissen te doen blijken.

Paramaribo, den 30 *November* 1842.

De Secretaris bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*,
F. C. COBLIJN.

(35720) Fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen op *HEDEN*, des middemiddags om 4 ure, ten Sterfhuize van wijlen den Heer ISAAC DE PINA, aan de *Mangdenstraat*, door den Vendumeester ALEX. SALOMONS; publiek doen verkoopen:

De zelfs *NALATENSCHAP*, bestaande in: MEUBELEN, GOUD en ZILVERWERK, KOPERGOED, eenige VERFWAREN, een VAARTUIG met losse TENT, liggende in de *Drambrandersgracht* op de hoogte van de *Hofstraat*, KOPIE BESLAG-, WANE PLANKEN en andere HOUTWAREN; en de Slavin genaamd *Louiza.*

Paramaribo, den 1 *December* 1842.
M. N. ARLAUD,
2de Commies.

MAATSCHAPPIJ:
Tot Nut van 't Algemeen.

DEPARTEMENT PARAMARIBO.

*** ALGEMEENE VERGADERING op Maandag den 5den December 1842, in de Zaal boven *'s Lands Waag*, des avonds ten 7½ ure.

Gewone Huishoudelijke Werkzaamheden.
Ballotage: de Heer C. J. TER BRAAK.
Voorlezing: het Lid C. M. MOES.

(35721) In de maand Februarij e. k., dag en datum nader te bepalen, zal de ondergeteekende door den Vendumeester ALEXANDER SALOMONS, publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan den *Waterkant*, Lr. C. No. 3, benevens het daaraanbelendende *ERF* en daaropstaande *GEBOUWEN*, aan den *Heiligenweg*; aankomende den uitlandigen Heer M. A. WITTERING. — Zijnde dezelven inmiddels UIT DE HAND TE KOOP.

Paramaribo, den 25 *November* 1842.
S. WITTERING. qq.

*** Vendu:

HEDEN MORGEN om *negen* uren, ten Pakhuize van de Heeren BOYD MAC DONALD & Co. (35722)

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Van de Rivier Coppename.

Den 27sten dezer; het Tjalk-Schip *Suriname*, Kapt. A. H. Hoff; met eene lading Inlandsche Houtwaren, meтende 2102 Kubiek voeten, bestemd voor het Gouvernement alhier.

UITGEKLAARD.

Den 25sten dezer, de Engelsche Schoener Guiana, Kapt. W. Payne; naar Demerary.

Den 26sten, het Schip Suriname, Kapt. R. van der Mey, naar Amsterdam; lading: 398 vaten Suiker, 2 kisten Indigo en 33 puncheons Rum.

Nieuwstijdingen.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 10 October 1842.)

DUITSCHLAND.

WEIMAR, 25 September.

Sedert eergisteren bevindt de regerende groothertog van Oldenburg zich aan ons hof. Daarentegen heeft onze erfgroothertog heden de reis naar Nederland aanvaard, waar in de eerste dagen der volgende maand het huwelijk wordt voltrokken. Met betrekking tot deze verblijdende gebeurtenis maakte ons regeringsblad van gisteren eene algemeene amnestie van onzen groothertog bekend, wegens zulke militairpligtigen, die tot 31 Dec. 1808 geboren, doch ongehoorzaam jegens de wet en mitsdien hunne militaire verpligting niet nagekomen zijn; zoo zullen ook die militairpligtigen, welke van 1 Jan. 1809 tot 31 Dec. 1816 zijn geboren en niet zijn opgekomen, van de wettelijke straf der dubbele dienstjaren verschoond blijven. Voorts worden nog andere militairen in meerdere of mindere mate begenadigd.

— Van de Turksche grenzen wordt dd. 20 September geschreven, dat de tot Vorst van Servie gekozen Alexander Petrowitsch Czerny geboren is in het jaar 1806 en dus den ouderdom heeft van 36 jaren. De minister van binnenlandsche zaken onder de verdrevene regering, de Heer Radiscsewitsch, is naar Weenen vertrokken, om daar de zaak van prins Michael te bepleiten; met hetzelfde doel zal hij ook naar Petersburg reizen.

— Uit Christiania, dd. 23 Sept., leest men het volgende:

Men spreekt er van om pogingen in het werk te stellen, ten einde het wrak des Russischen linieschips Ingermanland in de haven te slepen, hetgeen echter zonder stoomkracht uiterst moeijelijk zal wezen. In het schip bevinden zich onder anderen voor verscheiden honderdduizend roebels aan zeildoek en linnen. Zoo veel men weet zijn thans in het geheel 498 menschen gered. Het bevestigt zich, dat de 60-jarige scheepskommandant, kapt. Treshin met zijne vrouw te Mandal zijn aangekomen. Daar bevinden zich thans 12 officieren van de 35. Onder anderen is ook de spaarkas der manschap, bevattende 12,966 roebels, gered geworden.

Uit Kleef dd. 21 September, schrijft men het volgende:

Heden morgen heeft hier een vreeselijk ongeluk plaats gegrepen. Op een vierde uurs afstands van deze stad bevinden zich de twee kinderen van eenen landman, een jongen van 11 en een meisje van 10 jaren, alleen in eene kamer, waar een geladen geweer staat. De jongen vat hetzelve op, om zijne zuster te plagen, drukt het als ongeladen vermeende geweer af en het meisje stort badende in haar bloed op den grond en geeft oogenblikkelijk den geest. Wederom een geduchte les voor ouders. De onvoorzigtige vader is gevangen genomen.

Mengelingen.

DANKBAARHEID EN ERKENTELIJKHEID OMTRENT WELDOENERS.

Eenige jaren geleden; strandde een schip; waarop zich vele menschen bevonden, die uit Westphalen en andere streken van Duitschl. naar Holland reisden, om aldaar te arbeiden. en daarna met het verdiende geld naar hun Vaderland terug te keeren. Onder dit gezelschap was ook een Rus, die, terwijl ieder op redding bedacht was, en vier reeds in de mast geklemmen waren, om zich aan de touwen te houden, aan een' dezer laatsten verzocht, om aan zijnen voet te mogen hangen, vermits er geen ander middel van redding voor hem over was. »O ja!" zeide de landman — »ga uw' gang maar. Als wij elkander niet meer houden kunnen, dan verdrinken wij beide." Gelukkig kwam er, intusschen, een ander schip, hetwelk allen van den dood redde. De Rus schreef den naam van den landman, deszelfs landhoeve en woonplaats in zijn zakboekje op, dankte den redder van zijn leven — want zoo noemde hij hem — en voegde er bij: »Thans heb ik niets, waardoor ik u mijne erkentenis kan bewijzen; maar ik zal toch in het vervolg zoodra ik in staat ben, u toonen, dat ik een dankbaar hart bezit." — »Vervolg uwe reize in Gods naam," — antwoordde de landman — »ik deed hetgeen ieder mensch verpligt is te doen. Dank God met mij, die ons van den dood gered heeft." — Er verliepen twee jaren, zonder dat iemand aan dezen Rus dacht, toen de schout van de plaats, waar de landman woonde, den volgende brief uit Frankfort aan den man outving.

»Toen ik u voor twee jaren sprak, overtuigdet gij mij van uw edel hart, en hierom verstout ik mij, aan u te schrijven. Ligtelijk zult gij u herinneren, wie ik ben, zoodra gij slechts de nadere omstandigheden zult overwogen hebben. Ik ben die zelfde Rus, die, door het hangen aan den voet eens landmans uit uw dorp, gered werd van te verdrinken. Tot dus verre gedoogden mijne omstandigheden niet, den redder van mijn leven iets aan te bieden; doch dikwijls heb ik, echter, aan hem gedacht en voor hem gebeden, in zonderheid wanneer ik God voor onze redding dankte. Thans zijn mijne omstandigheden, door den Goddelijken zegen, ruimer, en nu moet ik aan mijnen braven, goedhartigen landman denken. Gij ontvangt hierbij eenige kleederstukken voor hem, zijne vrouw en kinderen, benevens vijftig Dukaten, met vriendelijk verzoek, om dit een en ander aan dien edeldenkenden landman ter hand te stellen. Zoo hij echter, onverhoopt, niet meer in leven mogt zijn, zullen toch de vrouw en kinderen dezes braven er zich over verheugen. Verpligt mij door uw antwoord, en geloof, dat eenig narigt van mijnen edelmoedigen landman voor mij een aangenaam geschenk zijn zal."

De Schout liet aanstonds den huisman roepen, die, vreezende, dat hij hem wegens achterstallige huur zoude lastig vallen, op deze boodschap niet weinig verschrikte. »Zijt gij daar, Hans!" — zeide de Schout. — „Ja!" — was het antwoord — „wat is er van uwe dienst?" — „Gij moet mij morgen de huur betalen." — „Lieve God, Heer Schout! ik ben reeds sedert acht weken ziek, en kan, zoo als ook mijne vrouw, niets verdienen; onze kinderen zijn nog klein, en roepen den ganschen dag om brood. Goede Hemel! wat zal ik beginnen, zoo gij met mij geen medelijden hebt!" Terwijl hij dit sprak, weende hij bitter, waardoor de Schout zoo getroffen werd dat hij zich niet langer konde inhouden, en blijde was, dat de boer de tranen niet bemerkte die ook hem langs de wangen rolden. „B — daar, Hans!" sprak de Schout — „wij zouden zien, hoe wij het stellen. Maar, kunt gij u niet herinneren, dat voor twee jaren een Rus aan uw been hing?" — „Een Rus! Neen!" — „Toen gij strandde!" — „Mijn God, ja," — hernam de boer — »nu schiet het mij te binnen. o! Hoe blijde was hij over zijne redding! Ik wenschte wel te weten, of hij nog leeft: hij scheen een goedhartig man te zijn. Geloof mij, God heeft ons toen op eene wonderbare wijze gered." — „Heeft hij u niets beloofd?" — vroeg de Schout. — „Goede Hemel!" — antwoordde de landman — »wat zou hij beloven! hij had niets en zag er zeer armoedig uit; doch hij heeft mijn naam, mijne woonplaats, enz. opgeteekend." -- »Hij is een zeer erkentelijk man," -- hernam de Schout -- »hij leeft nog, en zend u, uit dankbaarheid, deze zes hemden voor u, even zoo veel voor uwe vrouw, en drie voor ieder uwer kinderen, benevens een genoegzaam getal kleederstukken voor u allen," houdende hij het ontvangene geld alsnog te rug, omdat hij de aandoeningen van den man wilde gadeslaan. Hans stond sprakeloos, wreef de oogen en weende, en vroeg eindelijk aan den Schout, hoe hij toch wist, dat al dit goed voor hem was. »Hij heeft het mij geschreven," -- was het antwoord. »Nu, dan rust de zegen van God op hem!" hernam de boer, men vindt onder alle klassen van menschen voorbeelden van deugden braafheid, zoowel als van ondeugd." -- Thans kreeg hij het geld en den brief, en vervolgde: „Daarook is het uwe; neem het!" -- Hans sprak niets, zag den Schout onbewegelijk aan, las vervolgens den brief, en riep eindelijk uit: „Neen, dit is te veel! zoo veel heb ik niet verdiend voor de weinige oogenblikken, die deze brave Rus aan mijn been gehangen heeft. God zegene hem en al zijnen geloofsgenooten!" -- De landman ging vrolijk naar zijn huis; doch des namiddags kwamen zijne vrouw en kinderen bij den Schout, en bedankten deze zoo hartelijk, dat zijne tranen niet konde weêrhouden. Hans schreef vervolgens eenen brief van dankzegging aan den Rus, hetgene insgelijks door den Schout geschiedde. Ondertusschen liet deze vrome Rus het bij dit enkel blijk van erkentenis niet berusten; maar zond gedurende verscheidene jaren een pakje aan den landman waarin zich nu eens geld, dan eens kleederen, en dan weder specerijen bevonden.

De gravin Karolina van Wittgenstein, eene maar al te gegronde aanklagt tegen den Kamerregter van Spauer voor het Geregtshof te Wetzlar willende brengen. ging van den eenen Pleitbezorger naar den anderen; doch niemand wilde haar bedienen, dewijl zij te baatzuchtig waren, en te weinig moeds hadden om tegen een Lid van die Regtbank te durven optreden. Eindelijk kwam zij bij den Pleitbezorger Haas, en vond in hem eenen man, die verre van lage menschenvrees verwijderd was. »Ik ben bereid, om uwe zaak tegen uwe partij te verdedigen," --- zeide hij tegen de Gravin -- »zonder mij aan den haat te storen, dien ik mij daardoor welligt zal op den hals halen; want ik heb mij in de Regten geoefend, om de verdediger en beschermer der onschuld te wezen." -- »Maar, ik kan u niet betalen, brave man!" antwoordde de Gravin. »Ook dit zal mij niet weêrhouden;" -- hernam Haas -- »een regtschapen man moet werken, niet slechts, wanneer hij voor zijne diensten betaald wordt, maar ook zoo dikwijls hij daardoor eenig nut kan te weeg brengen. Ik zal daarom niet minder vlijt en moeite aanwenden." De waardige man hield niet alleen zijn woord; maar deed zelfs meer dan hij beloofd had, want hij betaalde zelfs de onkosten, en smaakte het zalig genoegen van de goedkeuring zijns gewetens, omdat hij een' booswicht ontmaskerd en eener brave vrouw regt verschaft had. Waren nu winzucht en andere lage inzigten de beweegredenen van zijn gedrag geweest, hoe zoude deze edele Pleitbezorger bestand hebben kunnen zijn tegen den verschrikkelijken slag, die hem trof, toen men hem valschelijk beschuldigde en van zijn ambt ontzette. Nu had men hem wel zijn aanzien in de wereld ontrukt, en de bron van zijne welvaart gestopt, maar van zijne deugd konde men hem niet berooven; in tegendeel vertoonde hij zich in zijnen tegenspoed nog grooter, want, schoon hij een aantal onverzorgde kinderen had, die van brood en kleederen moesten voorzien worden, deed echter de grootmoedige man der ongelukkige Gravin den voorslag, om het gering overschot van zijn vermogen met haar te deelen. Dan, deze vrouw, die zich zelve als de oorzaak van zijn ongeluk beschouwde, betuigde hem haar hartelijk medelijden, en bad hem tevens, om zich toch om harentwille niet nog ongelukkiger te maken; doch hij bleef standvastig in zijne deugd, en verklaarde, dat hij het laatste stuk brood met haar deelen, en haar alle mogelijke ondersteuning zoude trachten te bezorgen. --

Gelukkig echter is veelal het woeden van den nijd en den laster slechts gelijk aan eenen voorbijgaanden storm, in welken de vervolgde deugd onbewegelijk blijft pal staan; zoodat hare standvastige trouw eindelijk door hare vijanden bewonderd wordt. Ook de deugdzame Haas behaalde deze roemrijke zege op zijne haters en vervolgers: hij werd weder in zijn ambt hersteld, en genoot nu eene nieuwe en nog grootere liefde van zijne vrienden, en tevens de achting en eerbied van zijne vijanden. Huurlingen en baatzuchtige menschen zeggen gewoonlijk: »Voor dezen arbeid word ik niet betaald; dit werk behoort niet tot mijn ambt; deze verrigting zoude mij kunnen benadeelen, en wat behoef ik mij om anderen schade toe te brengen?" Maar dacht, sprak en handelde ook zoo onze Zaligmaker, die ons eene onbaatzuchtige en onbezwekene menschenliefde betoonde en voorschreef? -- Jongelingen, en ook meergevorderden in jaren, die dit leest! wilt gij ook, gelijk onze edele Pleitbezorger, zijne navolgers worden, handelt dan ook alzoo, en uw loon zal eenmaal groot zijn.

Fenelon, de met roem en achting bekende Fransche Aartbisschop van Kamerijk, liet, tijdens den oorlog van den jare 1709, toen alle levensmiddelen zeer duur waren, in eenige vertrekken van zijn paleis tafels gereed maken ten einde de arme landlieden, die anders van honger hadden moeten omkomen, te spijzigen. Terwijl de Godvruchtige Kerkvoogd den disch rondging, zag hij eenen jongen boer, die niet at, en wiens gelaat en houding niets dan kommer kenmerkten. Fenelon plaatste zich aan zijne zijde, poogde hem te verstrooijen, en zeide, onder anderen: „Morgen verwacht men krijgs-volk, en dus zult gij weldoen, zoodra mogelijk, naar uw dorp terug te keeren." — »Ach!" — antwoordde de jonge landman — „dan zal ik er mijne koe niet meer vinden! Dit goede dier gaf zoo veel melk, dat mijn vader, mijne vrouw en kinderen er genoegzaam alleen door gevoed werden." Fenelon wiens hart altijd van zuivere menschenmin gloeide, beloofde, eene andere koe te zullen geven, wanneer de soldaten de zijne mogten wegvoeren, en liet, nadat hij alles vruchteloos had aangewend, om den boer gerust te stellen naauwkeurig naar deszelfs hut, die eene mijl van de stad lag, onderzoek doen. Hieromtrent volkomen onderrigt, vertrok onze Kerkvoogd, des avonds ten tien ure, alleen door eene kleine wacht en eenen enkelen bediende vergezeld, te voet naar dit dorp, kwam nog in den nacht met de koe te Kamerijk, en gaf er den landman aanstonds berigt van, die, gelijk men ligt kan denken, niet weinig verbaasd stond, toen de Aardbisschop zelf, kort daarna, in zijne hut scheen.

Fenelon ging dikwijls, en geheel alleen in de omstreken van Kamerijk wandelen, bezocht de stille woningen der landlieden, en plaatste zich aan hun door zijne raadgevingen en gesprekken moed en troost in te boezemen. Nog lang na zijnen dood, spraken deze eenvoudige landbewoners van hem met den grootsten eerbied, en vertoonden nog dikwijls den veroudderden stoel, waarop deze menschlievende Kerkvoogd, in het midden hunner, gezeten had.

GEDRUKT BIJ DE ERVEN J. BRINK.